

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z powództwa L.J., E.J., M.K., J.K., A.K., M.K.1, E.K., K.L., J.M., M.M.
przeciwko S. w M.

o ustalenie i wynagrodzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w dniu 26 stycznia 2026 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego
w Tarnobrzegu z dnia 15 kwietnia 2025 r., sygn. akt III Pa 14/24,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od pozwanego S. w M. na rzecz każdej z powódek
po 1350 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) wraz z
odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od
dnia następnego po upływie tygodnia od dnia doręczenia
pozwanemu odpisu postanowienia do dnia zapłaty.**

H.P.

UZASADNIENIE

W wyroku z 15 kwietnia 2025 r., sygn. akt. III Pa 14/24, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu – w sprawie z powództwa L.J., E.J., M.K., J.K., A.K., M.K.1, E.K., K.L., J.M., M.M. przeciwko S. w M. o ustalenie i wynagrodzenie – oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w Mielcu z 13 marca 2024 r., sygn. akt IV P 98/22, oraz zasądził od pozwanego tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję na

rzecz każdej z powódek kwotę po 1350 zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi za czas od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia o kosztach.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego pozwany S. zaskarżył skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. W ocenie skarżącego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne polegające na określeniu czy na podstawie ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych przypisanie pracowników wykonujących zawody medyczne oraz pracowników działalności podstawowej, innych niż pracownicy wykonujący zawody medyczne, zatrudnionych w podmiotach leczniczych do danej grupy zawodowej winno nastąpić na podstawie: A) kwalifikacji wymaganych dla pracy faktycznie wykonywanej przez pracownika niezależnie od nazwy zajmowanego stanowiska, B) kwalifikacji wymaganych przez pracodawcę w wewnętrznych aktach prawa pracy lub rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 20 lipca 2011 r. w sprawie kwalifikacji wymaganych od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami (Dz. U. Nr 151, poz. 896 ze zm.), a obecnie reguluje te kwestie rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 10 lipca 2023 r. w sprawie kwalifikacji wymaganych od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami (Dz. U. poz. 1515), C) kwalifikacji posiadanych bez względu na rodzaj świadczonej faktycznie pracy i zajmowane stanowisko wg nazwy oraz wymagania na nim określone przez pracodawcę, a także powyższe rozporządzenie.

Wskazano na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości tj. art. 1 i 5a ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych oraz załącznika do ustawy i wskazania przez Sąd Najwyższy: - czy o zaszeregowaniu pracownika podmiotu leczniczego do grupy zawodowej określonej w załączniku do ww. ustawy decyduje nazwa stanowiska, czy rodzaj faktycznie wykonywanej pracy, - czy wymagania kwalifikacyjne na

danym stanowisku, decydujące o zaszeregowaniu do grupy zawodowej, o których mowa w załączniku do ww. ustawy należy oceniać według nazwy zajmowanego stanowiska, czy według rodzaju wykonywanej przez pracownika pracy.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódki wniosły o: 1. odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz każdej z powódek z osobna zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, względnie o: 2. oddalenie skargi kasacyjnej w całości oraz o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz każdej z powódek z osobna zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna pozwanego S. nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że strona skarżąca wykazała istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

W świetle utrwalonego już orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienia Sądu Najwyższego z: 9 stycznia 2026 r., I CSK 1777/25, LEX nr 3996598; T. Wiśniewski (w:) D. Dończyk, J. Iwulski, G. Jędrejek, I. Koper, G. Misiurek, M. Orecki, P. Pogonowski, S. Sołtysik, D. Zawistowski, T. Zembruski, T. Wiśniewski, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom. II. Artykuły 367–505³⁹, Warszawa 2021, art. 390; M. Manowska (w:) Apelacja w postępowaniu cywilnym. Komentarz. Orzecznictwo, Warszawa 2025, art. 390). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń; 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu; 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą; 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Wymóg ten jest uzasadniony publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej. Ograniczenie się przez skarżącego do pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeżeli zagadnienie prawne nie zostało przedstawione bez odniesienia się do ogólnych problemów interpretacyjnych (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 marca 2025

r., I USK 345/23, Lex nr 3845591) oraz nie przeprowadzono analizy wskazującej na jego istotność, ponadto nie wykazano, dlaczego zagadnienie to jest istotne w niniejszej sprawie (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 maja 2022 r., I CSK 1069/22, LEX nr 3448150).

Uwzględniając przedstawione wyżej założenia interpretacyjne, trzeba stwierdzić, że strona skarżąca nie przedstawia istotnego zagadnienia sprawy w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przede wszystkim stawiane w uzasadnieniu wniosku kwestie nie zostały sprecyzowane we wskazaniu przepisu (przepisów) prawa określającym sygnalizowane zagadnienie. W uzasadnieniu wniosku, sprowadzonym do postawienia ogólnikowego pytania, brakuje przekonującej argumentacji polemicznej, którą strona skarżąca wykazałaby, że w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Brakuje również rzeczowego odniesienia się do stanowiska zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji, stanowiska zasadzającego się na analizach interpretacyjnych przepisów prawa określających przedmiotową kwestię – stanowiska bardzo szczegółowo przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu.

Strona skarżąca – opierając wniosek o przyjęcie jej skargi do rozpoznania na przyczynie przyjęcia skargi określonej w przepisie art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. – powinna nie tylko określić, które przepisy wymagają wykładni, ale także wskazać, na czym polegają poważne wątpliwości związane ze stosowaniem tych przepisów wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości. Konieczne jest opisanie tych wątpliwości, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Jeżeli zaś skarżąca powołuje się na rozbieżności w orzecznictwie sądowym, to zobowiązana jest przytoczyć te rozbieżne orzeczenia Sądów, przy czym musi wykazać, że występująca w nich rozbieżność ma swoje źródło w różnej wykładni przepisu albo wykazać, że wykładnia dokonana przez Sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego. Chodzi przy tym o rozbieżności w wykładni przepisu prawa, a nie o rozbieżności w jego zastosowaniu. Ponadto, ze względu na publiczne cele, jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej,

skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z: 27 lutego 2025 r., I USK 45/24, LEX nr 3844504; 2 grudnia 2025 r., I PSK 140/25, LEX nr 3987195).

Skarżący nie przedstawia przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Brakuje jurydycznego wyводу wykazującego, że w sprawie rzeczywiście istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Poza sprowadzeniem uzasadnienia wniosku do postawienia dwóch retorycznych pytań brakuje odpowiedniej argumentacji polemicznej – uwzględniającej podstawy zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji – argumentacji wykazującej, że istotnie występuje przyczyna przyjęcia skargi do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zajmował się analizą interpretacyjną przepisów prawa określających, sygnalizowane pośrednio w uzasadnieniu wniosku kwestie. W wyroku z dnia 23 kwietnia 2025 r. (I PSKP 3/25, OSNP 2025, Nr 10, poz. 98) Sąd Najwyższy podniósł, że od dnia 1 lipca 2022 r. cechą kwalifikującą do grupy zawodowej nr 2, o której mowa w załączniku do wzmiankowanej już ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. było legitymowanie się pielęgniarstwa tytułem zawodowym: magister pielęgniarstwa albo położnej tytułem: magister położnictwa, z wymaganą specjalizacją w dziedzinie pielęgniarstwa lub w dziedzinie mającej zastosowanie w ochronie zdrowia, a także wykonywanie pracy na stanowiskach, gdzie wymagane były takie kwalifikacje zawodowe, przy czym podstawowym wyznacznikiem było adekwatne wykształcenie i specjalizacja. Sąd Najwyższy wskazał, że jeśli ustawodawca ze względów społecznych zdecydował się na ograniczenie swobody kształtowania wysokości wynagrodzenia w zawodach związanych ze służbą zdrowia, wówczas wykładnia prokonstytucyjna i funkcjonalna wymaga, aby limitowanie dolnego progu wynagrodzeń było jednoznaczne, łatwe do stosowania przez pracowników, pracodawców oraz przez sąd. Osoba zainteresowana powinna ustalić już z samego brzmienia ustawy, czy jej wynagrodzenie odpowiada najniższemu wynagradzaniu ustawowemu. W świetle tego ustalanie dolnego limitu

wynagrodzenia zasadniczego pielęgniarek nie mogło więc podlegać arbitralnej decyzji pracodawcy lub takiego ustalenia struktury organizacyjnej jednostki służby zdrowia, aby pielęgniarka nie mogła się ubiegać o wynagrodzenie z wyższej grupy załącznika do analizowanej ustawy. Powołanie się przez pracodawcę w uzasadnieniu wypowiedzenia warunków płacy tylko na konieczność wykonania art. 5a cytowanej wyżej ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. było „niewystarczające i z przyczyn formalnych mogło implikować uwzględnienie odwołań pracowników (art. 30 § 4 k.p. w zw. z art. 42 § 1 k.p. w zw. z art. 45 § 1 k.p.)”. Ustalenie przez pracodawcę na podstawie art. 5a ustawy z dnia 8 czerwca 2017 wskaźnika pracy pielęgniarki poniżej wskaźnika 1,29 mogło podlegać weryfikacji w postępowaniu odwoławczym od wypowiedzenia zmieniającego warunki płacowe. „Wykładnia prokonstytucyjna, funkcjonalna, celowościowa oraz historyczna, mimo braku pełnej jasności wykładni językowej, uzasadniają ustalenie dla pielęgniarki lub położnej wskaźnika pracy w wysokości 1,29, jeżeli pracodawca nie dostosował struktury zatrudnienia ani zakładowego regulaminu wynagradzania od dnia 1 lipca 2022 r. do grup zawodowych według kwalifikacji wymaganych na zajmowanym stanowisku – stosownie do załącznika do ustawy, a pracownik faktycznie wykonuje zadania służbowe, mając wykształcenie i kwalifikacje określone w punkcie 2 tego załącznika”.

Określenie wysokości najniższych wynagrodzeń zasadniczych oraz wzajemnych relacji między wynagrodzeniami dla poszczególnych kategorii zawodowych pracowników medycznych w związku z powyższym nie wyłącza ogólnych przepisów prawa pracy normujących zasady ustalania wynagrodzenia za pracę, w tym zakłada możliwość różnicowania wysokości wynagrodzeń poszczególnych pracowników w zależności od posiadanego doświadczenia zawodowego, na przykład stażu pracy, dodatkowych kwalifikacji. W ocenie Sądu Najwyższego zatem także nie ma przeszkód formalnych, aby pracownicy z niższym wykształceniem, ale z większym doświadczeniem zawodowym, byli analogicznie wynagradzani, jak osoby zaliczone do grupy drugiej. Ponadto korzystna dla pracowników zmiana ustawowych warunków wynagradzania, co do zasady, nie wymaga dokonywania wypowiedzeń zmieniających. Analizowana ustawa nie przewiduje konieczności dokonywania wypowiedzeń zmieniających, ponieważ

oparta została na paradygmacie korzystnego dla pracowników podwyższenia wynagrodzeń minimalnych (uzgodnionych ze stroną społeczną w komisji trójstronnej). Jak przyjął Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 15 września 2004 r. (III PZP 3/04, OSNP 2005 Nr 4, poz. 49), wprowadzenie układem zbiorowym pracy (lub protokołem dodatkowym) mniej korzystnych dla pracowników warunków nabywania oraz ustalania wysokości niektórych składników wynagrodzenia za pracę wymaga wypowiedzenia dotychczasowych warunków umowy o pracę także wtedy, gdy ukształtowane nowym układem wynagrodzenie nie uległo obniżeniu. W przypadku wypowiedzeń zmieniających, pozwanego obciążałby obowiązek podania zrozumiałej przyczyny wypowiedzenia w odniesieniu do sytuacji indywidualnych pracowników, przy czym powołanie się w uzasadnieniu wypowiedzenia tylko na konieczność wykonania art. 5a omawianej ustawy byłoby niewystarczające, co z przyczyn formalnych implikowałoby uwzględnienie odwołań pracowników.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. w punkcie pierwszym. Rozstrzygnięcie zawarte w punkcie drugim niniejszego postanowienia ma podstawę w art. 98 § 1, § 1¹ i § 3 k.p.c.

[SOP]